

Grote principes - 31/05/2014

Enkele maanden geleden stond België nog eens in het brandpunt van de internationale belangstelling, bij de goedkeuring van euthanasie voor minderjarigen. Een debat dat hier al bij al sereen gevoerd was, werd breed uitgesmeerd in buitenlandse kranten en op buitenlandse zenders, die iets minder moeite deden om niet nodeloos te polariseren. Na de stemming verlieten de journalisten het land weer, terwijl de beschuldiging van 'kindermoordenaars' snel niet meer werd dan een echo.



Donderdag zond *Panorama* een reportage uit over de realiteit achter kindereuthanasie. De voorbeelden waren Nederlands, want daar kan het al sinds 2002. De getuigenissen waren die van ouders, die samen met hun kinderen door het hele proces waren gegaan. Een proces dat veel meer was dan de beslissing tot euthanasie, maar begon bij een diagnose, soms jaren strijd omvatte en uiteindelijk leidde naar die ene, ultieme beslissing.

De constatacie is telkens dezelfde. Als dergelijke discussies gevoerd worden op puur ideologische - gronden, dan kunnen de tegenstellingen niet scherp genoeg zijn. Voor- en tegenstanders slaan elkaar met principes om de oren, tot ze allemaal tegen elkaar aan het roepen zijn. Maar laat de betrokkenen zelf aan het woord en de discussie verstomt. Omdat de clichés niet blijken te kloppen. Omdat het verdriet van zij die kozen voor euthanasie en zij die dat niet deden, zo herkenbaar gelijk is. Omdat dergelijke fundamentele momenten zich niet alleen in grote principes laten vatten.

Dat geldt ook voor de verhalen die u verderop in ons *Magazine* vindt. We laten moeders aan het woord die, na een slecht uitgevallen prenatale test, voor de keuze stonden: de zwangerschap afbreken of ondanks alles voortzetten. Dit zijn vrouwen die kozen om niet verder te gaan. Alles is erin aanwezig. Het schuldgevoel. De twijfel. Het onbegrip. De angst bij een volgende zwangerschap. Maar ook de berusting. Het blijven koesteren. Het omarmen van het verdriet.

Geen van hen heeft een snel oordeel klaar over lotgenoten of over mensen die andere keuzes maakten. Er is alleen de innerlijke strijd. Geen van die verhalen kan iemand die zelf in die situatie terechtkomt, vertellen wat hij of zij moet doen. Ze kunnen alleen leren dat er in die schemerzone tussen leven en dood geen zekerheden zijn, alleen mensen die in de slechtst mogelijke omstandigheden de minst slechte beslissing moeten nemen.

Liesbeth Van Impe